

Declarația de război a României, înaintată Austro-Ungariei la 14 august 1916

“Alianța încheiată între Germania, Austro-Ungaria și Italia nu avea după însăși declarațiile guvernelor decât un caracter esențialmente conservator și defensiv. Obiectivul său principal era de a asigura țările aliate împotriva oricărui atac din afară și de a consolida starea de lucruri creată prin tratatele anterioare. În dorința de a pune de acord politica sa cu aceste tendințe pacifiste, România s-a alăturat acestei alianțe.

Datorită operei sale de reconstrucție internă și fidelă hotărâri sale ferme de a rămâne în regiunea Dunării de Jos un element de ordine și echilibru, România nu a încetat de a contribui la menținerea păcii în Balcani. Ultimele războaie balcanice distrugând statusquo-ul, i-au impus o nouă linie de conduită. Intervenția sa a grăbit pacea și a restabilit echilibrul.

Când a izbucnit actualul război, România, la fel cum a făcut Italia, a declinat de a se asocia la Declarația de Război a Austro-Ungariei, despre care ea nu a fost prevenită de către Cabinetul de la Viena.

În prezenta unei modificări atât de radicale a situației create între monarhia Austro-Ungară și România aceasta din urmă și-a reluat libertatea sa de acțiune.

Aderând în 1883 la grupul de puteri centrale, România, departe de a uita legăturile de sange care unesc populațiile din Regat și românii supuși ai monarhiei Austro-Ungare, a văzut în raporturile de prietenie și alianță care s-au stabilit între cele trei Mari Puteri, o garanție prețioasă pentru liniștea sa internă, ca și pentru îmbunătățirea soartei românilor din Austro-Ungaria.

Speranța pe care noi ne-am făcut-o din acest punct de vedere aderând la Tripla Alianță a fost înșelată. În timpul unei perioade de mai mult de 30 de ani, românii din monarhie nu numai că n-au văzut niciodată introducându-se o reformă de natură a le da clar o aparență satisfăcătoare, dar ei au fost, din potrivă, tratați ca o rasă inferioară și condamnați să sufere o presiune din partea unui element străin, care nu constituie decât o minoritate în mijlocul diverselor naționalități din care se compune statul Austro-Ungar. Toate nedreptățile suferite de frații noștri au întretinut între țara noastră și Monarhie un element continuu de animozitate pe care Guvernele Regatului nu au ajuns să-l potolească decât cu prețul unor mari dificultăți și a numeroase sacrificii.

Când a izbucnit actualul război, se spera că Guvernul Austro-Ungar cel puțin în ultimul ceas, s-ar sfârși prin a se convinge de necesitatea urgentă de a face să înceteze această nedreptate care pune în pericol nu numai relațiile de prietenie, dar însăși raporturile care trebuiau să existe între state vecine. Doi ani de război, în timpul cărora România a păstrat neutralitatea, au dovedit că Austro-Ungaria, ostilă oricăror reforme interne putând să facă mai bună viața popoarelor pe care le guvernează, s-a arătat la fel de promptă în a le sacrifica și neputincioasă a le apăra împotriva atacurilor exterioare.

Războiul la care ia parte aproape întreaga Europă pune în discuție cele mai grave probleme privind însăși dezvoltarea națională și însăși existența Statelor. România, manată de dorința de a contribui la grabia sfârșitului conflictului, sub imperiul necesității de a salvagarda interesele de neam, se vede silită de a intra în linie alături de cei care îi pot asigura realizarea unității sale naționale.

Pentru aceste motive, ea considera, începând din acest moment, în stare de război cu Austro-Ungaria.

București, 14 august 1916.”